

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie[®]

—◆—
Cu cărțile pe față

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
LAURA FRUNZĂ

LITERA[®]

CUPRINS

Capitolul 1. Domnul Shaitana	5
Capitolul 2. Cina la domnul Shaitana	12
Capitolul 3. O partidă de bridge.	22
Capitolul 4. Primul ucigaș?.	31
Capitolul 5. Al doilea criminal?	42
Capitolul 6. Al treilea criminal?	47
Capitolul 7. Al patrulea criminal?.	56
Capitolul 8. Care dintre ei?.	60
Capitolul 9. Doctorul Roberts	73
Capitolul 10. Doctorul Roberts (continuare) . . .	85
Capitolul 11. Doamna Lorrimer.	94
Capitolul 12. Anne Meredith	101
Capitolul 13. Al doilea vizitator	109
Capitolul 14. Al treilea vizitator	119
Capitolul 15. Maiorul Despard.	129
Capitolul 16. Dovada lui Elsie Batt	137
Capitolul 17. Dovada Rhodei Dawes	143
Capitolul 18. Un interludiu pentru ceai	152
Capitolul 19. Consultații	159
Capitolul 20. Dovada doamnei Luxmore	176
Capitolul 21. Maiorul Despard.	184
Capitolul 22. Dovada din Combeacre.	190

Capitolul 23. Dovada unei perechi de ciorapi.	193
Capitolul 24. Se elimină trei suspecți?	200
Capitolul 25. Doamna Lorrimer vorbește.	206
Capitolul 26. Adevărul	211
Capitolul 27. Martorul ocular.	220
Capitolul 28. Sinucidere	224
Capitolul 29. Accidentul.	234
Capitolul 30. Crimă	242
Capitolul 31. Cu cărțile pe față.	249
Despre autoare	257

CAPITOLUL 1

Domnul Shaitana

– Dragă domnule Poirot!

Era o voce blândă, ca un tors de felină – o voce folosită ca un instrument, o voce care nu avea nimic impulsiv sau premeditat.

Hercule Poirot se răsuci pe călcâie și făcu o plecăciune, apoi îi strânse mâna ceremonios.

În privirea lui se zărea ceva neobișnuit. S-ar fi putut spune că întâlnirea aceasta întâmplătoare trezise în el o emoție pe care avea rareori ocazia să o simtă.

– Dragă domnule Shaitana, spuse el.

Amândoi tăcură. Erau *en garde*, asemenea unor dueliști.

În jurul lor, lumea bună a Londrei se plimba plictisită dintr-o parte într-alta. Se auzeau voci mai ridicate sau mai șoptite.

– Dragă, ce minunăție!

– Cu adevărat divin, nu-i așa, dragă?

Vizitau Expoziția de tabachere de tutun pentru prizat de la Wessex House. Taxa de intrare de o guinee era donată spitalelor londoneze.

– Dragul meu, ce mă bucur să vă văd! spuse domnul Shaitana. Nu mai trimiteți pe nimeni la spânzurătoare sau la ghilotină zilele astea? E sezon mort

în lumea infractorilor? Sau vă așteptați să aibă loc un jaf aici? Asta ar fi chiar încântător.

– Din păcate, nu, *monsieur*, replică Poirot. Am venit aici din pură plăcere personală.

Domnul Shaitana fu distras o clipă de o Persoană Tânără și Adorabilă cu părul creț lăsat liber într-o parte și împodobit cu trei agrafe mari, de forma cornului abundenței, în partea cealaltă.

– Scumpo! *De ce* n-ai venit la petrecerea mea? rosti el onctuos. Chiar a fost o petrecere minunată! Ba chiar câțiva oameni mi s-au *adresat în mod direct!* O femeie chiar mi-a spus: „Bună seara“ și „La revedere“ și „Mulțumesc foarte mult“, dar, desigur, venea din suburbii, biata de ea!

În timp ce Persoana Tânără și Adorabilă îi dădea un răspuns potrivit, detectivul belgian își permise să studieze podoaba facială de pe buza superioară a domnului Shaitana. O mustață subțire – o mustață foarte subțire, poate singura mustață din Londra care ar fi putut concura cu cea a lui Hercule Poirot.

– Dar nu e așa de elegantă, murmură el pentru sine. Nu, în mod evident este inferioară în toate aspectele ei. *Tout de même*, atrage atenția.

Toată persoana domnului Shaitana atrăgea atenția, și pe bună dreptate. Bărbatul făcuse eforturi considerabile pentru a-și crea un aspect mefistofelic. Era înalt și subțire, cu fața alungită și melancolică, cu sprâncene stufoase și negre ca păcura; purta o mustață cu vârfulurile țepene de la ceară și un barbișon minuscul. Îmbrăcămintea lui era o operă de artă, cu o croială foarte șic, dar într-o câtva bizară.

Toți englezii cumsecade cu care intra în contact tânjeau să-l pocnească. Toți spuneau, cu o lipsă de originalitate ieșită din comun:

– Țsta e afurisitul ăla de meridional, Shaitana!

Soțiile, fiicele, surorile, mătușile, mamele și chiar și bunicile lor îi completeau, fiecare într-un limbaj specific generației din care făcea parte:

– Știu, dragă. Sigur că e un om înfiorător. Dar e așa de bogat! Și dă niște petreceri uimitoare! Și întotdeauna are ceva amuzant și răutăcios de spus despre cineva.

Nimeni nu știa dacă domnul Shaitana era argentinian, portughez sau grec sau de oricare altă naționalitate disprețuită pe drept cuvânt de britanicii insulari, dar trei lucruri erau certe:

Ducea un trai îmbelșugat și luxos într-un apartament elegant din Park Lane.

Dădea niște petreceri minunate – petreceri mari, petreceri mici, petreceri macabre, petreceri respectabile și petreceri „stranii“.

Era un om de care se temea aproape toată lumea.

Nu se poate spune cu exactitate de ce stârnea această reacție. Lăsa poate impresia că știa un pic prea multe despre fiecare. Pe deasupra, avea un simț al umorului cam ciudat. În orice caz, interlocutorii lui își asumau foarte rar riscul să-l jignească.

În după-amiaza aceea, amuzamentul domnului Shaitana consta în a-i întinde nade acelui omuleț cu aspect ridicol, Hercule Poirot.

– După cât se pare, chiar și un polițist are nevoie de recreere, observă el. Studiați artele la vârsta dumneavoastră înaintată, domnule Poirot?

Binedispus, detectivul replică zâmbind:

– Văd că și dumneavoastră ați împrumutat Expoziției trei tabachere pentru tutun de prizat.

– Mărunțișuri strânse de ici și de colo, zise domnul Shaitana fluturând din mână disprețuitor. Trebuie să veniți la mine acasă într-o zi. Am câteva piese interesante. Nu mă rezum la o anumită perioadă sau categorie de obiecte.

– Aveți gusturi universale, remarcă Poirot surâzător.

– Cam așa ceva. Deodată, domnului Shaitana i se aprinse o scânteie în privire, colțurile buzelor i se ridicară, și sprâncenele i se strânseseră într-o încruntătură adâncă. Ba v-aș putea arăta și niște exponate din domeniul dumneavoastră! se laudă el.

– Înțeleg că aveți propriul „Muzeu Negru“.

– Pfff! Domnul Shaitana pocni disprețuitor din degete. Ceașca folosită de ucigașul din Brighton, șperaclul unui spărgător faimos – niște copilării! Nu m-aș împovăra niciodată cu asemenea nimicuri. Eu colecționez doar cele mai bune exponate de acest gen.

– Și care ar fi exponatele cu cea mai mare valoare artistică din domeniul crimelor? întrebă detectivul.

Domnul Shaitana se aplecă și puse două degete pe umărul detectivului.

– Oamenii care le comit, domnule Poirot, șuieră el teatral. Observând mirarea interlocutorului său, continuă vesel: Ah, v-am speriat! Dragul meu, noi doi privim aceste lucruri din puncte diametral opuse! Pentru dumneavoastră, crima e o chestiune de rutină: un omor, o investigație, un indiciu și în cele din urmă (fără îndoială că sunteți un individ dibace) o condamnare. Asemenea banalități nu m-ar interesa pe mine! Nu-mi pasă de speciemenle ratate, iar ucigașul prins e întruchiparea ratării. Nu,

eu privesc chestiunea dintr-o perspectivă artistică. Eu îi colecționez doar pe cei mai buni!

– Și cei mai buni sunt...? îl iscodi Poirot.

– Dragul meu, *cei care au scăpat neprinși!* Campionii! Criminalii care duc un trai agreabil, neatins de vreo urmă de suspiciune. Recunoașteți că e un hobby distractiv.

– Eu aveam alt cuvânt în minte, nicidecum „distractiv“.

– Am o idee! strigă Shaitana, fără să bage în seamă remarca. O cină restrânsă! O cină la care să-mi cunoașteți exponatele! Serios, asta chiar e o idee distractivă. Nu știu de ce nu mi-a trecut prin minte până acum. Da, da, știu exact cum se va petrece... Trebuie să-mi lăsați puțin timp – nu săptămâna viitoare, să spunem peste două săptămâni? Sunteți liber atunci? Ce zi să fie?

– Pentru mine e potrivită orice zi din acel interval, declară Poirot făcând o plecăciune.

– Bine, atunci să spunem vineri. Vineri, pe 18, atunci să fie. Voi trece pe loc data în agendă. Serios, ideea asta îmi face o enormă plăcere.

– Eu nu sunt chiar așa de sigur că îmi face plăcere, murmură Poirot. Nu vreau să par ingrat față de amabila dumneavoastră invitație – nu, nu e asta...

– Dar vă șochează sensibilitățile burgheze? îl întrerupse Shaitana. Dragul meu, *trebuie* să vă eliberați din capcanele mentalității de polițist!

– Recunosc că am o atitudine profund burgheză față de crimă, spuse încet belgianul.

– Dar de ce, stimabile, de ce? Dacă e vorba de o treabă făcută prost, de un cârpaci – da, sunt de acord

cu dumneata. Dar crima poate fi o *artă*! Un ucigaș poate fi un artist.

– A, da, sunt de acord cu asta.

– Păi și atunci?

– Dar e tot un ucigaș!

– Nu puteți nega faptul că realizarea perfectă a unui lucru e o justificare în sine. Dumneavoastră vreți, dintr-o totală lipsă de imaginație, să înhățați fiecare ucigaș, să-l încătușați, să-i închideți gura și, în cele din urmă, să-i frângeți gâtul la prima oră a dimineții. După părerea mea, un ucigaș care are cu adevărat succes ar trebui să primească o pensie din bani publici și o invitație la cină!

Poirot ridică din umeri.

– Nu sunt așa insensibil la arta crimei pe cât credeți. Pot admira o crimă perfectă așa cum pot admira și un tigru, fiara aceea splendidă cu dungi brun-roșiatice. Dar îl voi admira din afara unei cuști, nu voi intra în ea. Decât dacă mi-o impune datoria, desigur. Pentru că, vedeți dumneavoastră, domnule Shaitana, tigrul ar putea să atace...

– Înțeleg, râse celălalt. Și ucigașul?

– Ar putea să ucidă, rosti Poirot solemn.

– Dragul meu, ce alarmist sunteți! Atunci nu veți veni să-mi cunoașteți colecția de... tigri?

– Dimpotrivă, voi fi încântat.

– Cât curaj!

– Nu mă înțelegeți foarte bine, domnule Shaitana. Vorbele mele reprezentau un avertisment. Tocmai mi-ați cerut să recunosc faptul că ideea unei colecții de ucigași este distractivă. Eu am spus că-mi vine în minte alt cuvânt decât „distractiv“. Acel cuvânt este

„periculos“. Consider că hobby-ul dumneavoastră se poate dovedi periculos!

Domnul Shaitana râse mefistofelic.

– Atunci să vă aștept pe data de optsprezece?

– Mă puteți aștepta pe data de optsprezece, aprobă Poirot cu o plecăciune. *Mille remerciements.*

– Voi pregăti o mică petrecere, murmură Shaitana. Nu uitați. La ora opt.

Shaitana se îndepărtă, iar Poirot îl urmări cu privirea câteva clipe.

Clătină din cap încet, dus pe gânduri.